

først pege paa Aagerparagraffen. Vi har lagt overordentlig Vægt paa, at denne Bestemmelse blev indføjet, og vi glæder os over, at det er lykkedes at opnaa Enighed derom; men Paragraffen er dog ingenlunde fuldt tilfredsstillende i den nuværende Form, langtfra. Vor Opfattelse fremgaar af de Ændringer, vi har stillet vedrørende de frivillige Overenskomster, og som jeg senere skal komme tilbage til. Men gennem denne Paragraf tilsikres der dog i alt Fald nogen Beskyttelse ogsaa for Lejere i Kommuner, hvor Huslejevogtningen i Henhold til Kommunalbestyrelsens Beslutning helt bortfalder. Bestemmelsen skal gælde indtil 1930. Vi vilde have ønsket, at man havde givet den en permanent Karakter. Der vil altid være Trang til en saadan Beskyttelse, selv om vi naar til det Tidspunkt, hvor Bolignøden og alle de uheldige Forhold, der hører sammen med den, er ophørt. Men det, at Bestemmelsen gælder til 1930, vil dog betynde, at vi faar Lejlighed til at prøve den og rigelig Tid til at overveje en Fornyelse eller en Revision af den.

Der er ogsaa en anden utvivlsom Forbedring, som jeg gerne skal anerkende. Det er den, at Kravet om den kvalificerede Majoritet bortfalder med Hensyn til Bevarelsen af Nævnene. Venstre mener ganske vist vedblivende, at $\frac{2}{3}$ Majoritet for at holde paa det bestaaende er vel begrundet. Jeg maa sige, at det er en ejendommelig Opfattelse. Der er et Forhold, hvis Tilstedeværelse ikke fra nogen Side betvivles, nemlig Bolignøden, og saa siger man dog, at for at holde paa dette bestaaende maa der $\frac{2}{3}$ Majoritet til; til at vælte det bestaaende er $\frac{1}{3}$ af Kommunalbestyrelsen fuldstændig tilstrækkelig. Jeg kan for saa vidt godt forstaa, at det er faldet det konservative Folkepartis Repræsentanter for Brystet. Fra konservativ Side har man i mange Tilfælde ikke noget imod en kvalificeret Majoritet, men det er for at omgærde det bestaaende, fordi man er bange for, at det skal kunne fjernes eller omstyrtet ved simpel Majoritet. Men her siges der, at der kun behøves $\frac{1}{3}$ af en Kommunalbestyrelse for at fjerne det bestaaende. Det har de Konservative dog ikke villet gaa med til. Og jeg skal villig anerkende, at de ved denne Lejlighed har vist et mere rimeligt Syn paa Forholdene end Venstre, de har ikke villet følge Venstre saa langt ud til Højre, som Venstre ved denne Lejlighed manifesterer sin Tilbøjelighed til at gaa. I Betænkningen fremhæves det netop fra Venstres Side, at kvalificeret Majoritet finder man vedblivende begrundet, men man har ikke kunnet opnaa den fornødne Tilslut-

ning dertil, det vil sige, at man har ikke kunnet faa de konservative Repræsentanter til at følge med.

At Storkøbenhavn faar Lov til at opretholde Nævnene i to Aar, er unægtelig ogsaa en Forbedring, som er stærkt tiltrængt. I Forbindelse hermed vil jeg gerne sige, at dermed har man principielt anerkendt, at Forholdene i de forskellige Kommuner er forskellige og derfor kan begrunde en forskellig Fremgangsmaade fra Kommunalbestyrelsernes Side. Man erkender, at i Storkøbenhavn er Bolignøden saa udstrakt, at det er rimeligt, at man der faar Lov til at opretholde Nævnene i to Aar. Men naar man erkender dette og overlader til Kommunalbestyrelserne i København, Frederiksberg og Gentofte at opretholde Nævnene i to Aar, anerkender man i Virkeligheden dermed, at det er Kommunalbestyrelserne, der bør have Ret til at skønne over, om Bolignøden motiverer Opretholdelsen af Nævnene, og hvad dermed staar i Forbindelse, eller ej, og Konsekvensen deraf maa være, at de enkelte Kommunalbestyrelser faar Adgang til i Kraft af deres Skøn over Forholdene, over Bolignøden, at opretholde eller genindføre Nævnene. Forholdet er nu en Gang det, at om Skoen trykker, kan den bedst eller rettere sagt den alene afgøre, som har den paa, og det er de enkelte Kommuner. I Overensstemmelse med dette Syn paa Sagen stiller vi et Ændringsforslag, hvorefter enhver Kommune kan træffe Bestemmelse om Opretholdelse eller Genindførelse enten af Bolignævnet alene eller tillige af Forretningslokalenævnet.

I Forbindelse hermed vil jeg fremhæve, at det forekommer mig i højeste Grad besynderligt, at Flertalspartierne mener at kunne fastsætte en bestemt Termin for Bolignødens Ophør. De siger: naar de to, henholdsvis tre, Aar er gaaet, saa er Bolignøden forbi, saa eksisterer den ikke mere. Hvorfor? For vi har dekreteteret Bolignødens fuldstændige Ophør allersenes i Aaret 1926. Jeg vil gerne spørge, hvor Flertallet henter den Visdom fra, der skulde sætte i Stand til at fastsætte et bestemt Tidspunkt for Bolignødens Ophør. Det var ikke saa vel, om man paa den Maade kunde bringe Bolignøden ud af Verden. Det var i hvert Fald en overordentlig nem og bekvem Maade at gøre det paa, og vi kunde alle sammen samstemme i det. Men Bolignøden er af en anden Karakter, den respekterer ikke de Beslutninger, som træffes af Venstre og det konservative Folkeparti i Fællesskab. Det er andre Forhold, der gør sig gældende, Forhold, som det er umuligt for noget Men-